

Versek

[2014. június]

EI

Északi-sarkra, Amerikába, Belgiumba megyek.
Mivel?
Brüsszel.
Mindennel, kérem, a vízzel, a tűzzel.

Ott majd addig nővök, míg megszületek.
Ne neved, barom!
Hát férfi nem lehet terhes?

De tudom, sok van a kilencedikig,
Míg bennem az ő lelke visszaszületik.

Egysejtű madárként,
Önfeledten beszélek magamról,
Napfelkelte vérbe ázott fénye alatt.

Végtelen vagy véges táj.
Egyszer úgy érzed, repülsz,
Máskor Alcatraz.

Olivérhez

Találkoztam a három vándorral.
Nem beszéltünk sokat,
Miért is beszéltünk volna?
Előtte tán még valami voltam:
A vértől féltem, ha fáj, kiabáltam.
Az emberek nevemen szólítottak.
Hordoztak és félredobtak.
Előtte tán még valami lehettem,
Most szeretem, ha fáj,
De fáj, ha szeretem.

Címtelen

Felhős szemek követnek a Fötér felé.
Hogy üvöltenek a házak.
Láttak ők már többet, mint én.
Csatornáikból rejtélyes mesék folynak,
Énekelnek talpaim alatt.

Címtelen

Viháncoló, hancúrozó tömeg.
Érzik, hogy a Föld forog,
Na meg kerek.
Úgy érzik, ők vele együtt nevetnek.
Mekkora illúzió!

Talán én is érzem,
Csak mást, vagy másképp.
Rám egy örökké zavaró, tikkszerű, szédítő hatással van.
Mintha az egésznek egy íve volna,
Görbe párhuzamok.

Sokan mondják,
(Köztük az egész családfám),
Hogy találkoznak valami helytelen helyen,
Egy Candy Mountain tetején.

Vincent nyolcéves.
Könnyű mondani, hogy a lélek a fontos,
Az a súlytalanságtól nehéz, láthatatlan füst.
Csak nézz rá, arra a lihegő pöttöm holttestre.
Imádkoztam.
Magamért nem imádkozom.
Vagy csak én próbálom megérteni az érthetlent.
Én önmagamot elengedem, elfojtom, elajándékozom,
Próbálom eltörölni az ént a mondatok elől.

Fogadd hát el ajándekom.
Vincentet ne!

Címtelen

Egy pillantra megáll,
S látom, az egészről irracionál,
Kigubbadt, majdnem műanyag szemekkel.

Lehet, hallgatnom kellett volna.
Lehet, már túl sok volt a volna.
Lehet, csak ilyen vagyok,
Hogy mindent elcseszek,
És ennek értelme van.

Egy ideje már több logikátlan,
Mint logikus szféra vesz körül,
Csúszok hát zsibbadtan,
Menthetetlenül.

Címtelen

Pedálok zöreje
Tol engem előre.
Színkopasz,
Fényérzékeny gurulás,
Legnépábrándítóbb ordítás,
S ezzel mindennek vége.

Kategória: vers, próza
Denumire autor: Visky Bence

Látó Szépirodalmi Folyóirat